

562 (603)

832

184676

Ο ΓΑΜΟΣ

ΤΟΥ

ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΑΚΗ

ΜΕΤΑ ΤΗΣ

ΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΜΟΤΖΗ

(ΤΡΑΥΛΗΣ.)

ΣΥΝΤΕΘΕΙΣ

ΥΠΟ ***

Handwritten signature

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ,

ΕΚ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Η «ΑΥΓΗ.»

Διευθυνόμενον υπό Ν. Κοντογιωργά.

1865

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΙΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΕΛΟΥΡΚΙ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΕΛΟΥΡΚΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

A1.52.46.0011

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ.

ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΑΚΗΣ Γαμπρός.
ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΜΟΤΖΗ Νύφη.
ΣΤΑΜΟΥΛΑ ΠΕΘΕΡΑ Μάννα τῆς Νύφης.
ΠΗΠΗΝΕΛΗΣ (Ὀμπρελάς) Νοδάρος.
ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΜΗΝΤΖΗΣ (Πασουμακᾶς) } Μάρτυρες.
ΠΕΤΡΟΣ ΝΕΚΡΟΘΑΠΤΗΣ }
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΜΑΝΙΕΤΑΣ } Κομπάρτοι.
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΚΑΝΑΓΙΑΣ }
ΙΩΑΝΝΗΣ ΡΟΥΚΑΝΑΣ ἱερεύς.
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΟΥΧΗΤΖΑΣ Ψάλτης.
ΜΗΤΖΟΣ (Στραβός) Ἀμπασαδῶρος.
ΝΤΑΡΕΑΣ (Σπηταλιώτης) Ἰππρέτας τοῦ Παπᾶ.
ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΚΑΝΑΛΕΣ ἐπάνω εἰς τὰ τράτα.
ΟΥΓΓΑΡΟΣ Ἀνεψιός τοῦ Κοντογιαννάκη.
ΣΑΡΑΝΤΗΣ (Κατρεγγάρος) ἐπάνω εἰς τὸ Μαγαρεῖο.
ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ (Δάσκαλος) } Ἀπὸ τοὺς πρώτους καλεσμένους.
ΤΖΗΛΙΟΣ }
ΡΕΜΠΕΚΑ (Ὀβρία) }

Ἦσαν καὶ ἄλλοι καὶ ἄλλαι, Κύριοι καὶ Κυριαί, ὁποῦ ὑπερέβαιναν τοὺς 200. Τρία Χωριάτικα Ταμπουρλονιάκαρα, ἔχοντα Δάσκαλον τὸν Μουνέλον.

(Ἡ Σκηνὴ παρὰ τῶ Νειοχώρι καὶ Σταυρωμένου.)

Ο ΕΡΧΟΜΟΣ

ΣΤΑΞ Δώδεκα τοῦ Ἀπριλιοῦ τῆ Πέμπτη μὲς τὸ βράδι,
Ποῦ ἦτον μεγάλη καταχνιά καὶ τρομερὸ σκοτάδι,
Ἐξήνοιξα ἀπὸ μακριὰ νὰ φέρουν με Ταμπούρα,
Τὸ Κοτογιάννη ὡς Γαμπρὸ με τὴν Ἀγγελικοῦλα,
Εἰς ἓνα κόκκινο κουτζί καὶ σγομπερὸ Μουλάρι,
Στὸν κῶλο αὐτὸς καθότουνα κ' ἐκείνη στὸ σαμίρι.
Φίλοι τους καὶ δικοὶ πολλοὶ ὀπίσω ἀκολουθοῦσαν,
Καὶ γιὰ τὸ σκότος τὸ πολὺ φανάρι ἐβαστοῦσαν.
Ὀπίσω δὲ ἀπὸ αὐτοὺς ἐφέρναν τὸ Νοδάρο,
Τὸν Πηπηνέλη (Ὀμπρελά) ἀπάνου ὅ ἓνα κάρο.
Μαζὺ δὲ καὶ τοὺς Μάρτυρας τὸ Πέτρο (νεκροθάπτη),
Καὶ τὸ Σπυρίδωνα Μηντζή, (ποῦ πασουμακία βάρτες).
Ἡ Πεθερά του τοῦ Γαμπροῦ μ' ἔπρος ἦτο πηγιωμένη,
Εἰς τὸ Νιοχώρη, σπῆτι τζή, ποῦ κ'εὶ ἀρεσκειὰ θὰ γένη.
Ἀνθρώποι μ' ἔπρος φωνάζανε οὔρα καὶ σφουριζίες,
Καὶ ἀφ' τῆ πολλή τους τῆ χαρὰ, ἐπέζαν τζ' ἀσκοντίες.
Μόλις στὸ σπῆτι ἐφθάσανε ἀπάνου ἀνεβῆκαν,
Νύφη, Γαμπρός, καὶ Πεθερά κ' ὅσοι κοντὰ ἐδρεθήκαν.
Στὸ καναπέ ἐπήγανε οἱ τρεῖς τους νὰ καθίσουν,
Καὶ τὸ Νοδάρο ἐκράζανε, τὴν ἀρεσκειὰ ν' ἀρχίσουν.
Ἐκράζαν καὶ τοὺς Μάρτυρας, κ' ἐκάτζανε κ' ἐκείνοι,
Καὶ ἄρχισε ἡ ἀρεσκειὰ με ἡτυχία νὰ γίνῃ.

Η ΑΡΕΣΚΕΙΑ

Ἡ Πεθερά του τοῦ Γαμπροῦ λέγει πρὸς τὸ Νοδάρο,
Ἐν' ἀμπελάκι γράψε του, ποῦ ἔχω εἰς τὸ Γαλάρο.
Κ' ὀροθεῖται Δυτικῶς με Γιάννη Μπελεφάντε,
Καὶ με Γκαγιάρφα (βαρελά) ἀπ' Ὀστρια καὶ Λεδάντε.
Γράψε τριάντα λειόφυτα, δέκα στὸ Μαχαιράδο,
Εἰς τὸ Μπανάτο δεκαεπτὰ, καὶ τρεῖς στὸ Κληπάδο.
Δύο χιλιάδες τάλλαρα ἢ σοῦμα ἦν τοῦ προικιοῦ του,
Μ' ἐκεῖνὰ ποῦ τώρα θὰ σοῦ πῶ τὰ πιπλα τοῦ σπητιοῦ του.
Γράψε δύο κάρνα κομὰ, παλιόρουχα γιομάτα,
Καὶ ἓνα ταύλιον μπορὸ με δίχως τῆ βρεμπάρτα.
Δύο τιγάνια στάγκινα, καὶ τέσσερα μπουρήκιχ,
Καὶ δύο κρεβάτια στιβακτὰ ἀπὸ τὸ πέλαο θύλια.
Δέκα καθίγλες ψάθινες κ' ἓνα παλιὸ πληθάρι,
Καὶ γιὰ ἄλλιὰ μίαν καφκίαν κ' ἓνα ψηλὸ μουρτάρι.
Ἀποκριθεῖς δὲ ὁ Ταμπρός τζή Πεθεράς του λέγει:
Μουρτάρι, θὰ μὲς δώσετε με δίχως κοπανέλη;

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΝΥΦΗ

Ενίχτου τώα Διάννη μου λιὰ 'τούνο μὴ τὲ μέλλει,
Καὶ σοῦ ἀλωάζει ἡ Μάνλια μου τενούλλο τοπανέλι.

ΓΑΜΠΡΟΣ

Νοδάρο ἐξκολοῦθαε, τὴν ἀρεσκεία καὶ κάνε,
Κ' ἡ Πεθερά μου ὅ,τι σοῦ 'πὴ εἰς τὸ βιβλίο σου βάνε.

ΠΕΘΕΡΑ

Γράψε Νοδάρο δύο σουγλιὰ, καὶ μία κατζαριόλα,
Καὶ ἓνα σύγλο στάγκινο μὲ τὸ σκοινὶ καὶ μῶλα.
Γράψ' ἐν ἀρμάρι ταύλινο καὶ δώδεκα φλετζάνια,
Καὶ τρεῖς κρουσάρεε τοῦ ἀχνοῦ καὶ τέσσερα τουμπάνια.

Ἐνα σκαφίδι γράψε του γιὰ νὰ ζυμόν' ἡ Νύφη,
Δυὸ βάζα τζαμπλακαλοιφή τὰ πόδια του ν' ἀλείψη
Σὰ πάσχη ἀπὸ ρεματικά κ' ἔχει καὶ τὸ χταπόδι,
Ἐτζη μ' αὐτὴν τὴν ἀλοιφή νὰ τρίβη κάθε πόδι.

Γράψε του ἓνα σάρωμα μεγάλο, ἀπ' ἀφάνα,
Κ' εἰκοσι μπράτζα ἀλατζᾶ νὰ κάμη κακλαμάνα.

Μία κοκκίετα γράψε του καὶ ἓνα κατρογιάλη,
Κ' εἰκοσιπέντε τάλλαρα κ' ἓνα χρυσὸ κουτάλη.

Ἡ ἀρεσκεία Νοδάρο μου ἔδεπα τελειόνει,
Τζοῦ γραψα βέβαια ἀρεκτὸ προικιὸ ὁποῦ τζοῦ σόνει.
Σ' αὐτὸ παιδιὰ μου ποῦ ἐγὼ σᾶε ἔγραψα ἡ καῦμένη,
Πρέπει βεβαίως νὰ εἴσαστε πολὺ εὐχαριστημένοι.

ΝΥΦΗ.

Μάλλα μου ὅ,τι μᾶε ἔλαψε κ' οἱ λύο σὲ φλαηστοῦμε,
Δόλους λεβέως λὲν ἔτοῦμε τ' ἐτένα λιὰ νὰ ποῦμε.
Τοῦτο λητᾶμε ἀπὸ τὲ, λύτεμαε τὴν ἐπὴ σου,
Κ' ἐκεῖ τὸ μπλουταόχεο ἀλώαστο μιμη σου.

ΠΕΘΕΡΑ.

Παιδιὰ μου σᾶε σὲ εὐχουμαι χρόνους πολλοὺς κ' ὑγεία,
Καὶ ἡ ζωὴ σας νὰ περνᾷ μ' ἀγάπη κ' εὐτυχία!

Ἡ ἀρεσκεία ἐτελείωσε κ' ὁ Τζήλιος ἀνεβάζει

Τὸ Πηπηνέλι τ' ἐν ταυλι γιὰ νὰ τὴν ἐδιαβάζη.

Ἀφοῦ τὴν ἐτελείωσε, νὰ ζήσετε ἐφωνάξαν,

Ὅλ' οἱ παρευρισκόμενοι ποῦ ἦτον ἐκεῖ ἐκράξαν.

Εὐθὺς ἐπαρρησιάζετο ὁ Γιάννης ὁ Σκανάλεε,

Μὲ μία βαντιέρα ἐξχυλὴ πανθόλεε, καὶ ὀρτζάδεε.

Ἀφοῦ τοὺς ἐτρατάριεε πῆγε ὁ Γαμπρὸε στὴ Νύφη,

Κι' ἀρχίσε μὲ τὴ γλώσσᾳ του τὰ μούτρα νὰ τὴν ἀγλείψη.

Ὅσοι τὸν ἐκυττάξανε τζακίσανε τὰ γέλοια,

Κι' ἀρχίσαν νὰν τοῦ κάνουνε 'πίσω τὰ κανκαρέλια.

Ἐκεῖ ντόροι γινήκανε, τὰ φωτερὰ ἐσβύσαν,

Κ' ἐκαβαλίκευσαν τὰ ζᾶ, νὰ φύγουν' ἐκινήσαν:

Διὰ τὸ σπῆτι τοῦ Γαμπροῦ ἐκίνησαν νὰ πᾶνε,

Γιὰ νὰ στεφανωθοῦν ἐκεῖ ἔπειτα καὶ νὰ φᾶνε.

Στὸ δρόμο ὅμως 'ποῦ πῆγεναν κι' ὅτι στὸ φόρο φθάνουν,

Νύφη, Γαμπρὸε, καὶ Πεθερά, κ' οἱ τρεῖε τὸ θεό τους χάνουν.

Γιατ' ἓνα Βόδι ἐτρεχε τριγύρο ὄλο τὸ φόρο,

Μὲ τὰ σκυλιὰ τοῦ μακελιοῦ ἔκανε μέγα ντόρο.

Κ' ἐκεῖνοι 'φοβηθήκανε μήπως καὶ τζῆ τουμπήση,

Κ' ἡ Νύφη λίγο ἔλλειψε γιὰ νὰ 'λειγοθυμήση.

Τὸ Βόδι ἀφοῦ τὸ πιάσανε οἱ ἄνθρωποι κ' ἐφύγαν,

Τότε αὐτοὶ 'περάσανε στὸ σπῆτι τοὺς κ' ἐπῆγαν.

'Πειδὴ ὅμως καὶ ἤτουνα ἡ Νύφη φοβισμένη,

Ὁ Γάμοε ἀναβάλληκε τὴν Κυριακὴ νὰ γένη.

Ο ΓΑΜΟΣ.

Στᾶε δεκαπέντε τοῦ Ἀπριλιοῦ, τὴν Κυριακὴ ἀμπονώρα,

Ἐνα προκλάμο ἐβάλανε σὲ ὄλη μας τὴ χώρα.

»Νὰ σφαιλιστοῦνε γενικῶε ὄλα τὰ μαγαζέια,

»Γιατὶ ὁ γάμοε θὰ γενῆ ἐκεῖνη τῆ βραδεῖα.»

'Κάλεσε φίλους τοῦ ὁ Γαμπρὸε πενηνταδυὸ νομάτους,

Τὸ βράδυ γιὰ νὰ ἔλθουνε εἰς τὸ στεφάνωμά τους.

Ἡ Νύφη ἐκάλεσε κι' αὐτὴ γυναῖκεε κι' ἄνδρεε δέεα,

Καὶ μὲ ἀθεντόρα πώπιασε Ὁθρία, τὴ Ρεμπέκα,

'Ποῦ ἀπ' αὐτὴ ἐψόνησε γνέμα γιὰ νὰ τοῦ ὑφάνη

Μπλάβα μαντύλια τ' ἄνδρα της τζῆ μύξεε του νὰ βγάνη.

Ἐκάλεσαν καὶ τὸν Παπᾶ τὸ Ρουκανᾶ Ἰωάννη,

Νὰ κάνη τὸ στεφάνωμα μὲ ψαλμοψοδία μεγάλη.

Γιὰ ὑπρέτη τοῦ ὁ Παπᾶε ἔφερε τὸ Νταρέα

Νὰ λὲη τὸ «Κύριε ἐλέησον» ποῦχει φωνὴ ὠραία.

Καὶ διὰ ψάλτη ἔφερε Ρουχτήτza τὸ Τζωρτζάκη,

Νὰ ψάλλη 'στὸ στεφάνωμα γι' ἀγάπη τοῦ Γιαννάκη

Ὁ Τζωρτζεε δὲ 'στὸ ψάλσιμο καλά διὰ νὰ πᾶη,

Καλεῖ τὸ Μῆτζο τὸ στραβὸ μπάσο νὰ τοῦ βαστάη.

Ὁ Ρουκανᾶε τοιμάσθηκε τὸ Πετραχίλι βάνει,

Κι' ἀρχίσει τὸ στεφάνωμα μὲ ψαλμοψοδία νὰ κάνη.

Τότε εἴπε ὄληε τᾶε εὐχᾶε, τὰ στέφανα τοὺε βάζει,

Καὶ ἕναε ἕναε πῆγαιε κουμπάροε γὰ τ' ἀλλάζη.

Κουμπάρους δύο είχανε ἄρχοντας μὲ βελάδες,
 Μανίστα καὶ Κανάγια μας τοὺς πρώτους μεθυστάδες.
 Τελείωσε τὸ στεφάνωμα καὶ ρίχνει μία ἕλητάρα
 Εἰς τὴ βαντιέρα ὁ Γαμπρός, κ' οἱ ἄλλοι μὴ τραντάρα.
 Νύφη, Γαμπρός, Παράνυφες ὅτ'ο καναπέ καθήσαν,
 Παπᾶς, Κουμπάροι, καὶ λοιποὶ τοῦ καλεσμένοι ἦσαν.
 Εὐθὺς παρῆρσιάστηκαν δυὸ κόσκινα γιομάτα
 Παντόλες ἀπὸ δυὸ παλιὰ ἔσε καὶ ζαχαράτα.
 Ἀφοῦ τραταριστήκανε ὅτ'ο κάμερα εὐθὺς πᾶνε,
 Ποῦ τὸ τραπέζι ἤτουνα ἔτοιμο γιὰ νὰ φᾶνε.
 Κι' ὅταν λοιπὸν καθίσανε στὴν τράπεζα ὄλοι γύρω,
 Ἀρχίσανε κ' ἐτρόγανε ἕνα ψημένο χοῖρο,
 Εἶχανε κι' ἄλλα φαγητὰ, χῆνες, λαγοὺς, κουνέλια,
 Ψητὰ κοτόπουλα, κι' ἀρνιά, κ' εἴκοσι λίτρες χέλια.
 Εἶχανε καὶ κρασί καλὸ, τζοὶ κόμπες, βάναν πίναν,
 Γι' ἀγάπη Νύφης καὶ Γαμπροῦ πρίντιζε τόσα ἐγίναν.
 Ὁ πρῶτος ποῦ τὸ πρίντιζε μὲ τὸ κρασάκι κάνει
 Ἦτανε ἕνας ἀνιψιὸς Γαμπροῦ τοῦ Κοντογιάννη.
 Μία κοῦπα ἐγιώμισε καλὴ, καὶ λέγει τοῦ Γιαννάκη·
 «Τὸ πίνω ὅτ'ο ὑγείαν σας ἔτοῦτο τὸ κρασάκι.»
 Ἐπειτα ὁ Μάστρο-Ζήλιος κοῦπα λαβὼν ὅτ'ο χέρι
 Γεμίζωντάς τ'ηνε κρασί δυὸ πρίντιζε ἀναφέρει·
 »Ἐτοῦτο εἶναι τὸ κρασί ἀπὸ τὸ Καλοῦπάκι,
 »Εἰς τὴν ὑγεία τζ' Ἀγγελικῆς κ' εἰς τοῦ Κοντογιαννάκη.
 »Μὰ τὴ γλυκὴ εἶν' τὸ κρασί ἔτοῦτο καὶ σὰν μέλι,
 »Ἐβίβα ὅτ'ο Νοδάρο μας τὸ Γιάννη Πηπηνέλη.»
 Ἐπειτα ὁ Διονύσιος Κανάγιας βάνει πίνει,
 Καὶ ἕνα πρίντιζε καλὸ ὅτ' Ἀνδρόγονο ἀψευθύνει,
 Λέγοντας· «Τοῦτο τὸ κρασί ἀπὸ φλεριῦ εἶν' ῥογοῦλα,
 »Ἐβίβα ἐβίβα Γιάννη μου ἐβίβα Ἀγγελικοῦλα.»
 Τότε ὁ Γαμπρός κ' ἡ Ἀγγελικὴ πίνουσε μία κοῦπια,
 Καὶ κάνουνε τὸ πρίντιζε σ' ὄλη τὴ συντροφία.
 Λέγει ὁ Γαμπρός· «ῤτὸ τὸ κρασί εἶν' ἀπὸ τὴν Ἀγρία,
 »Ζήτω, ἐβίβα γενικῶς, σ' ὄλη τὴ Συντροφία.»
 Ἡ Νύφη εἶπε καὶ αὐτὴ »ἐβίβατας πελία,
 »Ταὶ πάντα νὰ χαιόσατε ποῦτια πολλὰ κ' ὑγεία.»
 Τέλος σηκόθηκε ὀρθὸς ὡσὰν ἕνα κατάρτι,
 Ὁ Διονυσάκης Δάσκαλος μὲ μία κοῦπα γιομάτη.
 Ὅλοι ὀσταθῆκαν ἰστατικοὶ τὸ Δάσκαλο χυτποῦνε,
 Ὀλόρθονε σ' ἕνα ταυλι κ' ἄρχισαν νὰ γελοῦνε.
 Μ' αὐτὸς τοὺς λέγει, Κύριε, ἀνόητοι ποῦ εἴστε,
 Γιατὶ σηκόθηκα ὀρθὸς τὰ γέλοια ἐσκρίστε;

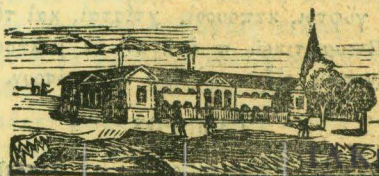
Ἐνας τὸτ' ἀποκρίθηκε ἀπὸ τοὺς καλεσμένους,
 Μὴ θάνης βᾶσι, Δάσκαλε, ποτέ σου εἰς βουρλισμένους.
 Κι' ὁ Δάσκαλος ἀπήντησε, εἰν' ἄτιμη αὐτ' ἡ πράξι,
 Κι' ἀφ' τὸ θυμὸ τοῦ ἤθελε ἕναν νὰ πάη ν' ἀρπάξη.
 Καὶ ὅτ' ἤθελε νὰ κατεβῆ ἀφ' τὴν καθίγλα κάτου,
 Ἐαγκλύστρησε καὶ ἔπεσε τοῦ μάρκου καὶ τοῦ πλάτου.
 Μὲ τὴ βροντία π' ἔφαγε, ἡ κοῦπα τοῦ ἐτζακίσθη,
 Κ' ὀπίσω τὸ κεφάλι τοῦ ὀλίγο τί, τοῦ ἐσκίσθη.
 Ἀπάνου τὸν σηκόσανε τοῦ ὄσαν τὸ κεφάλι,
 Καὶ δὲν ἐκάθισε καλὰ, καὶ ματαπέφτει πάλι.
 Μονάχος τοῦ ἐσηκώθηκε μὲ μία μεγάλη στίτζα,
 Καὶ νὰ χτυπήσῃ ἐξάμοσε τὸ Τζώρτζη τὸ Ρουχῆτζα.
 Γιατὶ ἔρε πᾶς μ' ἄλλουε κανέναν δὲν τὰ βγάνει,
 Κ' ἐτζη σ' αὐτὸν ἤθελθε νὰ πάη νὰ ξεθυμάνη·
 Τοῦ δίνει μία χαστουκιὰ ὅτ'ο δεξιὸ τοῦ μάτι,
 Καὶ μ' ἕνα παλλομάχαιρο τοῦ ὄωκε μία στὴ πλάτη.
 Τότε ὁ Ρουχῆτζας ὅτ'ο λαιμὸ πιάνει νὰ τὸν ἀρπάξη,
 Καὶ βγάνει ἀπὸ τὴ ζώση τοῦ μαχαίρι νὰ τὸν σφάξη.
 Καὶ μὴ νὰ τζῆ ἐμποδίσουσε Γαμπρός ἐκεῖ καὶ ἄλλοι,
 Ἦθελε βέβαια νὰ ἰδῆς ἄματοχουσία μεγάλη!
 Τὴ Νύφη ἀπὸ τὸ φόβος τὴν ἤθερε λειγοθυμία,
 Κ' ἕνας τὴν ἐσυνέφερε μὲ ξύδια καὶ κρασία.
 Ὁ Μάστρο-Τζήλιος ἤτουνα χάμου κ' αὐτὸς ῥιμμένος,
 Ἀφ' τὴ μαλίνα ποῦ λαβε ξερὸς καὶ τεντωμένος.
 Πῆγ ἕνας γιὰ κουριοζιτὰ, τὰ πόρτζα τοῦ βαστάει,
 Καὶ φέρτε, λείε, πνευματικὸ γιὰ ἀμομέντι πάει.
 Τέσσεροι πέντε τρέζανε πνευματικὸ νὰ φέρουν,
 Κι' ἄλλοι μὲ ξύδια τὸν ξερὸ μήπως τὸν συνφέρουν.
 Ὅμως τὸν συνεφέρανε κ' ἐξεσκοτίσθη ὀλίγο,
 Καὶ λέγει εἰς τὸ σπῆτι μου πάρτεμε γιὰ νὰ φύγω.
 Τὸτ' ὁ Σαράντης ὁ μουρλὸς καθάλι τὸν ἐπέρνει,
 Καὶ τρέχωντας στὰ γύφτικα ἐκεῖ τὸν ἐπηγένει.
 Ὀπίσω τζ' ἀκλουθήσανε κοπέλια βίος χιλιάδες,
 Βαστάζοι, γύφτοι, κηπουροὶ, χτίσται, καὶ τζαγκαράδες.
 Ἐκεῖνοι τοῦ Πνευματικοῦ π' ἐπῆγαν νὰ μιλήσουν,
 Ἀκόμη δὲν τοὺς εἶδανε ὀπίσω νὰ γυρίσουν.

ΓΑΜΠΡΟΣ.

Μ' αὐτὰ ὅλα ποῦ ὀσταθῆκαν ἀπόψε τὴ βραδεῖα,
 Ὁ Δάσκαλος Διονύσιος αὐτὸς ἦτον αἰτία.
 Καὶ τὸ Ρουχῆτζα ἐβάρεσε κ' ἡ Νύφη σπαθεντάρει,
 Τὸν Μάστρο-Τζήλιο ἀπὸ στιγμή ὁ χάρος πάει νὰ πάη.

Ὅμως κ' οἱ δύο ὄτ' ἔκαμαν τὴν ἄς φιλιωθῶνε,
Εἰς τὸ Τραπεζι ἄς κάτζουνε κ' ἄς πιοῦν ν' ἀγαπηθῶνε.
— Ἐτζι ὄτ' εἶπε ὁ Γαμπρὸς ὅλα τὰ ἐκτελοῦνε,
Καὶ ὀμιλίαι ἄρχισαν διάφοραις νὰ 'ποῦνε.
Ἀφ' τὸ Ρουχίτζα ὁ Δάσκαλος δι' ἓν παῖγμα ἐρωτήθη,
Σὰν πόσους χρόνους ὁ Χριστὸς εἶναι τοῦ ἐγεννήθη;
Κ' ὁ Δάσκαλος τοῦ ἀπαντᾷ μία τρομερὴ σεμπιάδα,
λέγοντας· χρόνοι, φίλε μου, εἶναι ὡς μία χιλιάδα.
Ἀκούοντας οἱ ἐπίλοιποι τοιαύτη ἀνοησία,
Οὔλοι εὐθὺς τοῦ 'δώκανε στὰ μούτρα μία φτυσία
λέγοντες· εἰν ἀλήθεια Δάσκαλος παινεμένος,
Καὶ εἰς τὸ Γέτο τό 'λεγαν πῶς εἶναι σπουδασμένος.
Κ' ἀπὸ τὸ στόμα του νὰ 'βγῆ τοιαύτη ἀνοησία;
Μὲ δίκλι τοῦ τῆ 'δώκαμε καθένας τῆ φτυσία.
Ὡ Θε μου!!! τί 'τανε ἐκεῖ, ὁ Δάσκαλος θυμώνει,
Καὶ μία καθίγλα ἄρπαξε κ' ἐλόρθη τὴν σηκόνει.
Καὶ ἀρχινᾷ καθιγλιῆς ἔλους ποῦ τὸν ἐφτύσαν,
Καὶ τὸν ἔαροῦνε καὶ αὐτοὶ τὰ μούτρα τοῦ ἐτζακίσαν.
Ἐκεῖ νὰ παίζουν χαστουκιῆς, τὸ Δάσκαλο νὰ δέρουν,
Ἄλλοι μὲ αὐτὸν τὸ θόρυβο καλλιᾶτους νὰ πηγαίνουν.
Τῆ Τράπεζα ἐρίξαν, τὰ πιάτα ἐτζακῆσαν,
Τὸ Δάσκαλο τ' ἀνάσκελα χάμου τὸν ἐγκρεμίσαν.
Τὰ Καντηλιέρια ἐπέταξαν καὶ χύσανε τὰ λάδια,
Καὶ τ' ἄλλα 'σῆσαν φωτερά καὶ μείναν στὰ σκοτάδια,
Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξὺ, ποῦ στὰ σκοτάδια ἦσαν,
Ἐνας σεισμὸς ἐγένηκε, νὰ φύγουε ἐτζακῆσαν.
Ἀλλὰ στῆ σκάλα ὄτ' ἄρχισαν νὰ κατεβοῦνε κάτω,
Οἱ τοῖχοι ἐπέσαν τοῦ σπητιοῦ καὶ τὰ πατώματά του.
Φεῦ! δυστυχία καὶ συμφορὰ 'ς αὐτοῦ; ὁποῦ ἐγένη,
Καὶ τοὺς ἐπλάκωσε ὁ σεισμὸς εἰς τὴν στιγμὴν ἐκεῖνη!!!

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΛΕΩΦΟΡΕΙΟΥ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ